

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
Tv-Byen
2860 Søborg

Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

5. episode

“DEN ENES DØD – “

Manuskript: Paul Hammerich

Prod.nr. 52695 – 9 – 2

1932

Instruktør: Erik Balling

E 1

Forår 1932. Gaden. Ældre chauffør i lillebil fra tiden transporterer Elisabeth mod Varnæs hus. En hestevogn standser trafikken.

ELISABETH: I Korsbæk er alt vel ved det gamle?

CHAUFFØREN: Nåhr – noget er der da sket – Andersen-Skjern har købt naboejendommen og udvidet det hele – det går jo så strygende –

E 2

Fra bilen ser vi, at de to ejendomme på Mads side af gaden er blevet slået sammen. Udvendig maler Fede, i vinduet dekorerer Arnold. De skjernske dessiner er blevet dristigere.

E 3

Butikken. Kristen kommer ud fra kontoret, går hen mod Ingeborg, der er i arbejde med varelageret.

KRISTEN: Når snedkeren kommer, så sig, han kan gå lige ind – –

Nikker i retning af kontoret. Ser derefter, at Ingeborg er distraheret af udsigten gennem butiksdøren. Drejer hoved samme vej.

E 4

På den anden side af gaden er chaufføren ved at hjælpe Elisabeth ud.

E 5

Kristen kigger, nærmer sig døren.

E 6

Gaden og bilen. Chaufføren ved at losse kufferter af. Elisabeth står afventende, løfter hovedet, ser over mod Mads butik. Hendes øjne møder Kristens.

E 7

Han skal til at springe ud af døren, da han hører Mads stemme –

MADS' STEMNE: Kristen – hvor ligger papirerne fra Møllegården – ?

Kristen vender sig. Går lidt nærmere til Mads.

KRISTEN (Distræt): Hva? På den øverste skabshylde.

Vender sig igen, går mod døren, standser. Ser over gaden.

E 8

VARNÆS: Velkommen!

POV: Elisabeth er nu omgivet af børn og Varnæs og Agnes, der hanker op i den ene kuffert, mens Varnæs tager den anden, Ulrik griber i håndtaget på den kuffert, Elisabeth selv holder, mens hun bøjer sig og modtager et knus fra Regitze. Selskabet forsvinder ind gennem porten.

E 9

Mads butik. Kristen vender sig og går tilbage mod kontoret. Ingeborg ser efter ham.

E 10

Varnæs dagligstue.

Elisabeth kommer ind, fulgt af børnene. Bagefter Varnæs. Elisabeth har en mindre kuffert med.

E 11

Maude går Elisabeth i møde.

MAUDE: Elisabeth – Hvor ser du dog godt ud – (lidt hektisk) ja, synes du ikke Hans Christian – ?

VARNÆS: Elisabeth har altid set godt ud –

REGITZE: Jeg har fået en dukke, se –

ULRIK: – jeg har fået en dampmaskine – –

MAUDE: Åh nej, ikke en af de tingester, der kan springe i luften, vel Elisabeth?

E 12

Elisabeth åbner kufferten, begynder at fremdrage pakker. Overrækker Maude en æske med tempora-farver.

ELISABETH: jo – og hvis du spiser dem her, falder du død om –

MAUDE: Farver – åh nej – Elisabeth –

E 13

Dukken og dampmaskinen kommer frem. En grammofonplade til Varnæs.

VARNÆS: Heinrich Schlusnus – –

ELISABETH: – synger Schubert –

VARNÆS: (bryder ud i sang) Wer reitet so schnell durch Nacht und Wind, das ist der Vater mit seinen Kind – er Ha–a–a–lt – den Kna – –

MAUDE: (bebrejdende) Hans Christian, synes du ikke der er nok med børnene – hva? – Elisabeth – du aner ikke, hvor jeg er glad for, at du er hjemme igen – Ulrik ser på sin mor.

E 14

Agnes kommer ind med en tebakke.

AGNES: Mange tak for bluserne – fra mig og Laura – –

ULRIK: Agnes, se min nye dampmaskine –

AGNES: Den er sørme flot!

Maude til Elisabeth. De har begge sat sig. Regitze hænger opad mosteren med sin dukke i armene.

MAUDE: Nå – hvordan var det så –

ELISABETH: yndigt – der er jo allerede forår i Wien –

VARNÆS: Og undervisningen – nu vender du vel hjem som klavervirtuos – –

E 15

Elisabeth fordeler teen – som af gammel vane –

ELISABETH: Næh – jeg fik ikke lært at spille så meget bedre – –

MAUDE: (undrende) Nå –

ELISABETH: Jeg bliver aldrig nogen Alexander Brailovsky, men – – jeg lært at lære fra mig.

MAUDE: Nå, ja – så kan du måske holde Regitze lidt i ørerne, så hun øver sig, her er alt nemlig (ser bebrejdende på de to børn) ved det gamle.

VARNÆS: Nåh – det ved jeg nu ikke – hvis Elisabeth kigger ud af vinduet – så ...

Gør tegn over mod Mads butik. Det gyser let i Maude.

MAUDE: Årh, Hans Christian synes du, vi skal snakke om det NU – hva! (hektisk) jeg har haft maler i dit værelse – ? Jeg håber, du kan lide tapetet – jeg har selv valgt det – –

ELISABETH: Det var sødt af dig Maude – det er faktisk alt for meget – –

Maude mod Regitze.

MAUDE: Du må godt gå ned og lege nu – bare du klæder dig ordentligt på.

E 16

Regitze forlader stuen. Vender sig i døren.

REGITZE: Tante Elisabeth, vil du med?

E 17

Maude utålmodig.

MAUDE: Nej, gå nu – så kommer tante Elisabeth måske senere –

Ser anspændt på døren, indtil den har lukket sig.

MAUDE: Og nu, Elisabeth – alt det der, det er forhåbentlig glemt – nu du har haft tid til at tænke dig om.

Gør en bevægelse mod den anden side af gaden.

E 18

Elisabeth sidder helt stille med sin kop i hånden. Så sætter hun den og ser fra søsteren til svogeren.

ELISABETH: Ja, jeg har haft tid til at tænke mig om – – og derfor –

E 19

Maude og Varnæs ser op, begge sanser, at der er noget i luften.

ELISABETH: Jeg har besluttet mig til at flytte.

Varnæs iagttager hende interesseret. Maude forbløffet.

MAUDE: Flytte – ? Hvorhen – ?

ELISABETH: Til en lejlighed – for mig selv – du kan være ganske rolig, Maude – helt for mig

selv.

MAUDE: Rolig – jamen, hvordan vil du klare dig, i en lejlighed helt for dig selv, som du siger – – ?

ELISABETH: Hvordan klarer andre sig! Jeg vil bestille noget.

MAUDE: Vil du arbejde, jamen hvorfor kan du ikke ligeså godt arbejde her, hvor vi har brug for dig.

ELISABETH: Jeg har tænkt mig, at undervise – –

MAUDE: Vil du være spillelærerinde – ?

ELISABETH: Det kan du godt kalde det – musiklærerinde hedder det i vore dage –

VARNÆS: Det må jeg sgu nok sige.

MAUDE: Er det din eneste kommentar – Hans Christian? Synes du da ikke, du har ansvaret for Elisabeth, som har boet her så mange år – ?

ELISABETH: For mange, Maude!

VARNÆS: Jamen, Elisabeth er et frit menneske.

MAUDE: Jamen børnene – hvad med dem?

ELISABETH: Børnene bliver jo store engang – og de kan jo komme og besøge mig.

MAUDE: Og hvad med huset? Hvis de anede, hvor træge de har været – Agnes og Laura – vi har måttet ha' ekstra hjælp fra en af konerne, der gør rent henne i banken – jeg siger dig, jeg kunne lugte hende over hele huset –

VARNÆS (afværgende): Hold nu op med det dér, Maude –

MAUDE: Jeg siger dig, Elisabeth – hun svedte.

ELISABETH: Det ville du vel også gøre, hvis du skulle ordne alle de trapper.

MAUDE: JEG? Nej det ved Gud jeg ikke ville – –

VARNÆS (godmodigt): Du kunne jo prøve engang og se – ha –

MAUDE: Synes du virkelig det her er så morsomt, Hans Christian – her sidder Elisabeth, og er næppe kommet ind ad døren – før hun fortæller os, at hun ikke vil bo hos os mere (mod Elisabeth) og hvordan tror du, egentlig det vil være – du som er vant til at bo i et stort hus, at være enlig frøken i en lille lejlighed.

ELISABETH: Det ved jeg ikke. Det er jo det, jeg først skal til at prøve –

VARNÆS: Og du kan altid komme tilbage, Elisabeth – det ved du, – hvis ikke – –

E 20

Mads kontor. Sen aften. Mads og Kristen over nogle papirer og regnskabsbøger.

KRISTEN: Du! Kan det her passe?

Ingeborg ind, ser lidt småtræt ud. Har en kaffekande i hånden. Der står allerede kopper.

INGEBORG: Så er det sidste ombæring (de hører hende ikke)

MADS: Du må hellere regne efter en gang til!

KRISTEN: Ja!

INGEBORG: Er i klar over, at det er tredje gang, I får kaffe ned i aften – uden tilsætning –

E 21

Mads bliver opmærksom på hende.

MADS: Du ser træt ud, kunne Gudrun ikke springe med kaffen.

INGEBORG: Nej! Vi har vasket. Gudrun har dobbelt så meget at lave deroppe som før, så hun skal have sin nattesøvn.

Skænker i kopperne.

MADS: Du har dobbelt så meget at lave hernede som før – så hvad med dig – ?

INGEBORG: Århh – jeg får jo min andel i udbyttet –

Ingeborg sætter sig.

MADS: Vil du ikke ha' en kop med – så holder vi en pause –

INGEBORG: Nej, jeg kan ikke holde synet af kaffe ud mere – jeg er gået over til te –

E 22

Kristen ser forbavset Kristen ser forbavset på hende. Mads iagttager hende.

MADS: Hvis jeg må give dig et råd – så bliv liggende så længe du kan i morgen.

INGEBORG: Så længe jeg kan – det er til kl. 7.

Mads mod Kristen, drillende.

MADS: Hun tror nemlig ikke, forretningen kan gå hvid hun ikke er der hele tiden.

INGEBORG: Ork jo, ork jo – men jeg har en aftale kl. 9.

MADS: Hm! Den må jeg vel kunne overtage –

E 23

Ingeborg ser drillende på ham.

INGEBORG: Nej min ven – det er for een gang skyld udelukket.

MADS: Hvorfor det – ?

Ingeborg rejser sig.

INGEBORG: Fordi det er med en herre –

MADS: *Hvad er det for en herre?*

Ingeborg før hun lukker døren bag sig.

INGEBORG: *Det ku' du li' at vide!*

E 24

Mads og Kristen ser efter hende.

KRISTEN: *Mads! Du, som beder til Gud, jeg håber, du takker ham for Ingeborg –*

MADS: *Ja. Uden hende var jeg måske ikke så meget værd –*

KRISTEN: *Næh – det var netop også det, jeg tænkte.*

MADS: *Hvad med dig – jeg så, at frk. Friis kom hjem i dag.*

KRISTEN: *Ja !*

MADS: *Har du talt med hende –*

E 25

Kristen ryster på hovedet, vil helst ikke ind på emnet

MADS: *Der må vel også være andre, du kan få – som er mindre udviklede.*

KRISTEN: *Elisabeth er ikke spor udviklet – hun er –*

MADS: *Hun er i hvert fald udviklet i familien og de mennesker forstår ikke folk som os.*

KRISTEN: *De er bange for os –*

MADS: *Det har de måske også grund til at være, men det er deres egen skyld –*

KRISTEN: *Fordi de ikke ville være med til at sætte dig i gang her i byen – ?*

MADS: *Nej, fordi de ikke har lært at indrette sig efter tiderne.*

E 26

Sent samme aften. Varnæs hus. Agnes og Boldt kommer hen ad den øde gade, når porten. Agnes skal til at smutte ind, Boldt holder hende fast i armen, bedende øjne.

BOLDT: *Du siger jo selv, at de er til middag hos obersten.*

AGNES: (hviskende) *Jo, men Laura så – hvis hun nu ikke har lagt sig – –*

BOLDT: *Der er jo slet ingen lys – åhrr Agnes –*

AGNES: *Nej, jeg ved ikke rigtigt –*

BOLDT: *Jamen, det er da os to, er det ikke ?*

AGNES: *Jo, men hvis endda var forlovede.*

BOLDT: *Jamen, det er vi at – ikke?*

Trækker hende ind til sig.

E 27

Agnes lader sig villigt kramme. Ser opad den mørke facade. Spejder.

AGNES: Mener du det, Boldt – sådan rigtig

BOLDT: Ja, ja gu' mener jeg det.

Får selv lirket porten op. Agnes lytter og lister – hvisker til Boldt, mens de sniger sig ind.

AGNES: Kan vi så ta' hjem og fortælle det til mor på søndag?

BOLDT: Ja, ja, kom nu bare ind første –

E 28

Agnes værelse. Hun og Boldt i sengen, det egentlige er overstået. Boldts bukser hænger over en stol. Agnes tøj ligeså. Boldt har en cigaret i flaben, romantikken er sivet ud af ham. Agnes til gengæld på kærlighedens vinger.

AGNES: Så er vi i hvert fald rigtig forlovede, kan jeg sige det til herren og fruene i morgen – og til frk. Friis –

BOLDT: Det, det taler vi om.

Agnes læner sig ind over ham, parat til kærtegn.

AGNES: Og ringene, Boldt –

Agnes kommer i sine tilnærmelser til at vippe cigaretten fra Boldt. Den forsvinder i dynen.

BOLDT: Av for satan, cigaretten – skal du brænde dynen af – ?

Begynder at vifte med sengetøjet, kommer til at buldre på væggen.

E 29

Lauras værelse. Laura i lærredsnatkjole rejser sig brat op i sengen, og tænder lyset. Banker på væggen.

LAURA: Hvad laver du, Agnes – ?

E 30

Agnes værelse. Agnes stivnet ved lyden af Lauras stemme. Gennem væggen endnu et budskab fra Laura.

LAURAS STEMME: Har du mandfolk på værelset – ?

Agnes ser på Boldt, der i det samme finder cigaretten, der er rullet på gulvet. Tager den op, stikker den i munden og begynder at hale bukserne på.

AGNES (hvisker): Det er Laura – du må hellere gå –

BOLDT: Ja, ja, ja – hvor er mine sko – ?

Agnes bukker sig, finder skoene, rækker dem til ham.

AGNES: *Her! Vent med at tage dem på.*

Sammen lister de hen til døren. Boldt med cigaretten i munden.

E 31

Varnæs hus ext. Porten. Varnæs og Maude på vej ind.

E 32

Køkkenet. Boldt og Agnes på vej gennem køkkenet, han med skoene i hånden og cigaretten i munden. (trin på trapperne) Ved lyden af trin stivner Agnes, griber fast i Boldt. I det fjerne høres Maude. Der væltes et eller andet – metalspand eller lignende. Agnes og Boldt kommer pludselig til live. Agnes varper Boldt mod kosteskabet, åbner det, anbringer ham, lukker det og forsvinder.

E 33

Varnæs og Maude ind i køkkenet, begge selskabsklædte.

MAUDE (Gabende): *Hvorfor er oberstens middag altid så frygtelige – hva!*

Varnæs undersøger fadeburet.

VARNÆS: *Det er fordi han bruger værnepligtige i køkkenet –*

Maude tager leverpostej, sætter den fra sig på køkkenbordet.

MAUDE (vejrer): *Kan du lugte noget – ?*

VARNÆS: *Hmm, Lauras leverpostej!*

MAUDE: *Og ryperne havde fået for meget!*

VARNÆS: *De havde fået for lidt – tante Møhges gebis hang fast i brystet –*

MAUDE: *Og hvorfor ville Elisabeth ikke med hjem – –*

E 34

Varnæs ved at lave sig en mad.

VARNÆS: *Måske fordi hun morede sig –*

MAUDE: *Her lugter altså!*

VARNÆS: *Nej, jeg kan ikke lugte noget –*

MAUDE: *Og så din bror, der har danset med Vicky. Nej, efterhånden så forstår jeg godt Minna – Åh nej, mine fødder de bliver to numre større efter sådan en aften. Og når man så oven i købet skal danse med obersten – det foregår oven på tæerne –*

VARNÆS: *Jamen så smid de sko! Læg benene op! Ja, ligesom i gamle dage i lejligheden, ik! Da gik du altid på strømpesokker –*

MAUDE: *Ja, det var rart – især i køkkenet!*

VARNÆS: *Det er også rart her!*

MAUDE: *Det er lige ved at jeg misunder Laura!*

VARNÆS: Nå! Værsgo! Så siger vi til Agnes og Laura, at de skal være i spisestuen, og så sætter vi os her –

MAUDE: Altså, du kan sige, hvad du vil, men her lugter altså af tobak –

VARNÆS: Hm. Har du set, jeg er gammel spejder! Hmm, det smager dejligt!

MAUDE: Tror du, jeg kan tåle én til?

VARNÆS: Når jeg tænker på, hvordan du åd første gang, jeg var ude med dig. Du blev ved og ved – det var meget betagende!

MAUDE: Ja, det var dengang – før jeg fik børnene! Ku' du måske tænke dig at være gift med én, der lignede konsulinde Holm. I aften tog hun 3 gange af desserten!

VARNÆS: Ja, hvis det kan kaldes en dessert. Han kan bruge den til at bombardere finnen med, obersten!

MAUDE: Ja – det værste er nu dugene! Han ku' nu godt ta' og udskifte di gamle klude fra konens tid.

VARNÆS: – Vasket og rullet af den danske armé!

MAUDE: Når man tænker på, at hans datter er gift med byens førende manufakturhandler.

VARNÆS: Nu, du siger byens førende manufakturhandler ...

MAUDE: Hm – hva' så?

VARNÆS: Nja – så er jeg bange for at Albert krakker!

MAUDE: Det er din spøg, Hans Christian!

VARNÆS: Gid det var så vel!

MAUDE: Jamen, han fik da noget kapital dengang han solgte sommerhuset, og dengang den lille førstemand – hva', hva' er det nu han hedder.

VARNÆS: Hr. Schwann!

MAUDE: Ja, ja – netop – dengang han arvede! Det fortalte Vicky da!

VARNÆS: Vi havde engang en gårdskal, da jeg var dreng, han sagde altid – Det giver en stakket varme at pisse i bukserne – det passer lige på Alberts situation. Det har sat ind med frost.

MAUDE: Så må det da være din tur til at hjælpe stakkels Albert!

VARNÆS: Jeg er bange for at stakkels Albert har forspildt enhver chance for at hjælpe sig selv! Det er sket!

MAUDE: Jamen banken, Hans Christian!

VARNÆS: Banken tør ikke mere, Maude – jeg er ked af det, min skat –

MAUDE: Jeg sad lige og synes, alting var så godt, lissom i gamle dage!

E 35 – E 43 (Udeladt)

E 44

Kirken i baggrunden, et stykke derfra. Mads familie stiger op i en ny bil.

E 45

Algade. Fortovet. Arnesen og Vicki kommer gående med Daisy. Mod forretningen. De har luftet hunden på søndagsspadsereturen. Mads nye bil kommer, passerer dem på vej mod hjørnet.

VICKI: Albert, Albert – har du set den bil – ?

ARNESEN: Ja –

VICKI: Det var sådan en, du sagde vi skulle have, da du solgte den anden –

ARNESEN: Hvad skal vi med en bil når vi lige har solgt sommerhuset – vi har godt af at gå.

VICKI: Åh, det er så KEDELIGT at spadsere og så her i Korsbæk – det er som at gå i en fængselsgård.

ARNESEN: Jeg bryder mig ikke om at køre bil!

E 46

Arnesen sætter nøglen i sin dør, de går ind i huset. Vicki stikker sin arm ind under hans.

VICKI: Det var det jeg vidste – og ved du hvad Albert – ?

ALBERT: Nej – hvad ville du sige, min skat?

VICKI: Derfor er jeg begyndt at tage køretimer.

ARNESEN: HM – Nå!

E 47

Arnesen reagerer foruroliget.

E 48

Varnæs køkken. Agnes står med forskellige frokostenretninger. Ser op da Laura kommer ind i sine kirkeklæder. Hun lægger salmebogen fra sig, affører sig under det følgende sit overtøj og begynder at overtage frokosten.

AGNES: Nå, der er De! De har måske glemt, det var MIN fridag i dag. Jeg skal gå kl. 12.

LAURA: Jeg kan jo ikke begynde at skynde på præsten for din skyld – vel? Du kunne ellers også trænge til et ord –

E49 - E50 (Udeladt)

E 51

Varnæs køkken. Ser på Agnes, der ser pyntet ud.

LAURA: Hvor skal du hen – ?

AGNES: Jeg skal hjem – til mor.

LAURA: Nå -- skal du det!

AGNES: Jaah -- og siden De spør, så skal jeg præsentere min forlovede --

Agnes svanser ud, stolt.

E 52

Varnæs hus ext. Agnes står og venter med sin cykel.

E 53

Uret over banken -- 12.25.

E 54

Agnes spejder til højre og venstre. Ingen kommer. Bestiger cyklen.

E 55

Jernbanehotellet ext. Agnes kommer på cyklen, sætter den -- går ind.

Jernbanerestauranten int. Boldt bag disken. Restauranten sparsomt besat, Bolt tørrer og placerer glas og synger sorgløst.

BOLDT: *From var hun i hjertet af adfærd så blid, var rød som en rose, som liljen hvid -- --*

Standser brat --

E 57

Døren går op og afslører Agnes.

AGNES: *Boldt -- du sagde, du havde fri --*

BOLDT: *Som du ser -- bundet til jobbet -- afløseren udeblev --*

AGNES: *Jamen Boldt -- vi skal jo hjem til mor -- --*

BOLDT: *Det var da sandt. Nå ja! -- Men det må vi klare en anden dag -- en lille én -- --*

Agnes har vendt sig og løber ud af døren.

E 58

Boldt trækker på skuldrene, fortsætter sit kvad.

BOLDT: *To øjne, hun havde så klare, så blå som himlen til hvilken hun sorgfuld så --*

E 59

Jernbanehotellet ext. Agnes sætter sig på sin cykel og kører tilbage den vej hun kom fra.

E 60

Varnæs soveværelse. Omkring en stor, moderne radiomodtager. Ud af højttaleren lyder kaptajn Jespersens stemme, som meddeler sine ordrer til modgåelse af dommedag. Maude ligger let lidende i sin seng og ser mod --

E 61

Varnæs, som i sin elegante py er ved at foretage de anstrengende øvelser. Han er en positiv elev, men har lidt svært ved at hitte ud af øvelserne,

E 62

Dr. Hansen i sin seng. Han sidder op i sengen med sin morgenbakke og sit krystal apparat med høretelefoner og nyder at fornægte militarismen under komfortable forhold.

E 63

Mads' soveværelse. Mads alene i gang foran radioen. Mads er en rutineret gymnast, som går seriøst ind for sagen – under det hele –

Kaptajn Jespersens stemme i radioen med vekslende lyd kvalitet (Originalbånd fra tiden forefindes)

E 64

Ingeborg med udslået hår, morgenkjole. Mads ved slutningen af morgengymnastikken. Sidder i en knæbøjning. Ingeborg sidder pludselig foran ham i samme stilling.

INGEBORG: Du skal være far –

E 66

Mads glemmer fuldkommen kaptajnens bud. Ingeborg morer sig. Mads bliver siddende i samme stilling og måber. Ingeborg har rejst sig.

MADS: Er det en måde at sige det på –

INGEBORG: Jeg har altid ønsket at slå kaptajn Jespersen ud – ha ha – han skulle bare ha' set dig nu!

E 67

Mads omfavner hende stilfærdigt, de står tæt opad hinanden – hun pludselig alvorlig.

MADS: Tak, Ingeborg.

E 68

Ingeborg slår fra alvor over spøg, ler –

INGEBORG: Selv tak, Mads.

MADS: Er du nu helt sikker –

INGEBORG: Det møde jeg var til forleden – det var med dr. Hansen.

MADS: NU skal vi til at passe på dig – fra i dag –

INGEBORG: Nej, det var da en skrækkelig tanke – der er over 7 måneder til (Vender tilbage til øjeblikket. Kalder gennem en åben dør.) Daniel – Ellen – kan I så få fart på –

E 69

Vender sig mod Mads, der står og ser betaget på hende.

INGEBORG: Og du også – medmindre du skal møde i forretningen i den mundering – –

E 70

Jernbanerestauranten (frokost) Røde, Fede og Grisehandleren ved stambordet – Boldt ved buffeten. Grisehandleren med "Dagens ret" Skinke med Grønlangkaal og brunede Kartoffler. 1 Kr. Fede skraber sin tallerken, ser over mod grisehandlerens fad, hvor der endnu ligger en urørt skive. Hunden under bordet.

FEDE: Er den der til hunden –

GRISEHANDLEREN: Nej han gider sgu ikke æde røget kød –

Fede længselsfuldt.

FEDE: Med forlov – –

GRISEHANDLEREN: Ja, Værsgo' –

E 71

Røde har madpakken foran sig, ser op fra Socialen.

RØDE: Skal du ikke hjem og spise – ?

FEDE: Først 7.15 – vi skal ha' flæskeben –

GRISEHANDLEREN: Han er et bundløst dyb – –

Røde ser op fra sin avis.

RØDE: Det går ad helvede til –

E 72

Fede med munden fuld af mad.

FEDE: Hvor – ?

RØDE: I Tyskland –

E 73

Boldt rydder et bord ved siden af.

BOLDT: I Tyskland. Hvad rager det os – ?

E 74

Røde konfererer med avisen.

RØDE: Det kan det meget let komme til – at rage os – selv Dem, hr. Boldt –

BOLDT: (ryster dugen) Jeg er sgu hverken doven eller langsudet – eller bolchevik – så mig er der ingen, der kommer efter – –

FEDE: Røde har fået Hitler-forskrækkelse – –

GRISEHANDLEREN: Den lille grimme gavflab er der vel ingen der tager alvorligt – Røde ser op (tilføjer) – I længden altså – –

RØDE: Det er nok der, fejlen ligger, se nu det højere borgerskab – ikke – de er sgu da parat til

...

E 75

Boldt hver op, nu kan han være med.

BOLDT: Øh, nu De siger det højere borgerskab Lauritz Jensen – ved de herrer, at Albert

Arnesen er ved at gå fallit –

Grisehandleren studser.

FEDE: Nååh, ikke så længe Varnæs sidder i banken – så skal han nok blive hjulpet – vær sikker på det –

BOLDT: Såhh – da har jeg ellers – jeg kan godt sige – fra nærmeste kilde – at banken har lukket for kassen – han er færdig – –

RØDE: Og hvad er det for en kilde –

FEDE: Det er vel en pige –

E 76

Grisehandleren ser indgående på Boldt.

GRISEHANDLEREN: (fiffigt) Ja for det er ikke i banken, du har hørt det, vel – ?

BOLDT: Næh, ikke direkte – men –

GRISEHANDLEREN: Det er mere Boldt, der går og gør sig sine tanker, ikke Boldt – ?

BOLDT: Noget kunne i hvert fald tyde på, at –

GRISEHANDLEREN:(hurtigt) – – det er en lille fjer, der er blevet til en stor and (trækker uret op af vestelommen) Nå men der er kunder – (Mens han stolper ud) ja, jeg gir en omgang – Boldt – og tag en selv – –

E 77 – E 83 (Udeladt)

E 84

Mads butik. Grisehandleren kommer flintrende ind, der er forholdsvis stille i butikken. Arnold ser op. Går grisehandleren i møde og siger ironisk.

ARNOLD: Kunne jeg vise herren en forårshabit – i år bruger man brede revers –

GRISEHANDLEREN: Næh – men De kan vise mig min svigersøn – hvis De har ham på lager –

Arnold gør tegn mod kontoret.

ARNOLD: Bestyrelsen sidder derinde – –

E 85

Mads kontor. Grisehandleren ind. Mads, Kristen og Ingeborg som før. Grisehandleren ned på en stol.

GRISEHADLEREN: Nå – her sidder I og driver den af – hva!

Ser over på Kristen, der hænger over et regnskab igen.

GRISEHANDLEREN: Og hvad med dig, har du stadig kærestesorger – de siger, hun er flyttet i egen lejlighed – –

B 86

Ingeborgs ben, der lossere grisehandlerens –

GRISEHANDLEREN: Av, hvorfor står du og sparker du din far over benet – ?

KRISTEN: Det er for at antyde, at jeg skal behandles som et råddent æg – –

B 87

Mads ser også op fra sit arbejde –

MADS: Hvad er der los – –

GRISEHANDLEREN: Ikke andet end jeg tænkte, det måske var på tide at se at få rejst noget kapital – –

INGEBORG: (drillende) Herregud! Mads bestiller jo ikke andet – dag og nat – –

Mads ser på hende. Vigtig, hentyder til hendes tilstand.

MADS: Nåh – det kan jeg da modbevise – –

Mads går over til forretningerne. Vender sig mod grisehandleren.

MADS: Du sagde kapital – til hvad – –

GRISEHANDLEREN: Arnesen holder ikke terminen over – –

E 88

Mads ser interesseret på ham også spørgende –

GRISEHANDLEREN: Jeg har det fra – øh – hestens mule – eller – det er sgu snarere fra grisens tryne – Banken har vendt tommelfingeren nedad –

Ingeborg sidder helt stille.

MADS: Det var også på tide – –

INGEBORG: Jamen det er skrækkeligt – for dem – –

MADS: Jo, – men ikke for os – –

INGEBORG: Nå, nej. Jeg tænker på den lille førstemand derovre – som satte penge i forretningen, og de andre – de stakkels mennesker – –

GRISEHANDLEREN: (forklarende) Sådan er hun blevet af al den læsning – I du har glemt at læse om den frie næring –

E 89

Ingeborg hidsigt mod sin far.

INGEBORG: Så er der så meget andet, du har glemt at læse om –

KRISTEN: Jeg forstår dig godt, Ingeborg, men hvad vil du gøre ved det –

Ingeborg rejser sig.

INGEBORG: Jeg vil bare ikke gå og være glad fordi det går andre skidt –

MADS: Heller ikke når det er til gavn for Ellen, Daniel og (kærligt) lillebror –

GRISEHANDLEREN: Lillebror – hvem er lillebror – ?

E 90

Grisehandleren måber. Kristen skubber til ham, så han vågner af trancen.

KRISTEN: Du skal være bedstefar –

Ingeborg forlader kontoret. Grisehandleren ser efter hende, vender sig mod Mads. Glad og forklarende.

GRISEHANDLEREN: Nåh, så er det nok derfor hun er så underlig – – ER DET RIGTIGT!

E 91

Varnæs køkken. Bagedag. Laura står og tager finske brød ud af ovnen. Ulrik og Regitze snapper hver en klump vaniljekransedej og piler ud. Agnes, der ellers ser sløv ud, konstaterer røveriet.

AGNES: De rendte med vaniljekransedejen –

Laura ser vredt efter dem.

LAURA: Så ta' og få fat i dem –

Agnes spurter af sted. Døre op og i.

Laura fortsætter sine gøremål, mens hun registrerer lydene –

AGNES STEMME: Kan I så komme her – I rotteunger. Ulrik og Regitze! Kom så med det!

E 93

Agnes kommer tilbage med en lille klump forgrattet dej. Knalder den i bordet.

AGNES: Det, de ikke nåede at æde – det har de smurt udover møblerne – og fruene med sit rengøringsvanvid – –

Sætter sig pludselig på køkkenstolen og begynder at flæbe.

E 94

Laura tager ufølsomt de finske brød af pladen.

LAURA: Du kommer til at lave en ny dej til vaniljekransene – inden du gør rent efter ungerne – –

AGNES: (tuder) jeg er så træt – og jeg er ved at brække mig af at se på alle de kager –

E 95

På bordet ligger der bjerge af forskelligt bagværk.

Laura er pludselig opmærksom.

LAURA: Nå – har du kvalme – ?

AGNES: Ja – ligesom dengang jeg gik med i køkkenet før min konfirmation – –

LAURA: Ja – jeg hørte jo godt, hvordan du – blev konfirmeret om igen forleden nat –

AGNES: *Hvad mener De – ?*

LAURA: *Da du havde ham der hos dig –*

E 96

Agnes ser på hende, forstår ikke endnu.

AGNES: *Det er jo flere dage siden –*

LAURA: *Jah – det er det – men nu begynder det – –*

AGNES: *Hvadfor noget – ?*

LAURA: *Kvalmen – du ved måske ikke, hvad der kommer ud af den slags – hva? Da min søster – hende, der er gift med fodermesteren skulle ha' den første, så begyndte hun at brække sig allerede otte dage efter – og det holdt ikke op før otte dage inden ungen kom – –*

E 97

Agnes er rystet

AGNES: *Jamen han sagde – der ikke kunne ske noget –*

LAURA: *Det siger de altid – men du skal sørge for, at han gifter sig med dig – –*

AGNES: *Men han vil ikke engang med hjem til mor – og ringene – (tuder)*

E 98

Laura sætter ny plade i ovnen.

LAURA: *Så må du gå til politimesteren, så han kan betale –*

AGNES: *Hvem? politimesteren?*

LAURA: *Nej, ham er det vel ikke – var det endda så vel – – (Ser på Agnes, der snotter og snøfter) – – gad vide hvad fru'en vil sige – –*

AGNES: *Jeg bliver vist væk – (uhu – uhu)*

Laura nyder situationens dysterhed.

LAURA: *Du kan altid komme ud på en gård og malke og muge – –*

AGNES: *Jeg ville så gerne på et postkontor.*

LAURA: *Der ta'r de i hvert fald ikke nogen med en horeunge – –*

AGNES: *Jamen er der da slet noget man kan gøre?*

LAURA: *Du kan være glad for det ikke er som før – da jeg var barn. Da gik pigerne i søen – – der var en pige i Tingede hegn – hun lå med en skovløber og hun skjulte det til barnet kom – og så (betydningsfuldt) fødte hun i dølgsmål – det er når ingen ser det og ingen ved det – og så – ja jeg siger ikke mere men – – –*

Stemmen fader ud, ligesom billedet gennem Agnes Opspærrede tåreblændede øjne.

E 100

Damernes Magasin. Hr. Schwann parlementerer med handelsrejsende. Frk. Jørgensen pudser ørkesløst på en glasplade over en halvtom montre.

DEN REJSENDE: Jeg beklager hr. Schwann – men jeg kan ikke levere mere, før vi har fået afregning for de to foregående partier –

SCHWANN: Så findes der andre huse, har et elegantere assortiment og en høfligere forretningsform –

DEN REJSENDE: Jeg må rette mig efter firmaets praksis – og som sagt, vi må bede om vort tilgodehavende inden tre dage, ellers agter firmaet at rejse krav –

SCHWANN: Krav – ? Det er uhørt –

E 101

Arnesen kommer til syne i ulastelig habit og med den sidste optimisme mobiliseret.

ARNESEN: Er der nogen problemer, hr. Schwann ?

SCHWANN: Repræsentant Jørgensen fra Kranov og Nielsen påstår, at firmaet kun kan levere mod kontant og taler om deres tilgodehavende – –

Arnesen med sin gamle arrogance, klapper repræsentanten let på skulderen.

ARNESEN: Forståeligt – forståeligt – min herre. Men De kan forvente at få Deres udestående I morgen – gør Dem ingen bekymringer – ved et pudsigt sammentræf er jeg netop nu på vej til møde med min bank – i anledning af en omlægning af min forretnings økonomi – Godmorgen de herrer –

E 102

Frk. Jørgensen ser op. Følger Arnesen med øjnene, ser derefter på hr. Schwann.

E 103

Repræsentanten lukker sin ordreblok griber sin taske, går med et høfligt buk,

DEN REJSENDE: Jamen ... så på gensyn!

E 104

Mens repræsentanten fjerner sig, nærmer frk. Jørgensen sig hr. Schwann, der betror sig.

SCHWANN: Brevet fra banken kom i morges – om et møde, hr. Arnesen længe har bedt om – –

FRK. JØRGENSEN: Det var også på tide –

SCHWANN: Ja ja frk. Jørgensen – gammelt venskab ruster aldrig – mærk mine ord – jeg har hele tiden vidst, at vi kunne regne med bankdirektør Varnæs – –

E 105

Varnæs kontor i banken. Varnæs direktørstolen, overfor ham Arnesen. Samtalen ved at blive pinlig. Varnæs skænker sherry, Arnesen har allerede tændt den obligatoriske bank-cigar.

ARNESEN: Så du forstår, Hans Christian, at der kun er tale om midlertidige vanskeligheder –

VARNÆS: Nå, ja, ja. Naturligvis Albert – det går op og det går ned – det er livets lov – skål – Men banken også sit at kæmpe med – og vi er tvunget til at være realistiske.

ARNESEN: *Det er vi jo alle.*

VARNÆS: *Albert, du ved sgu, at ingen hellere end jeg -- men jeg er jo ikke ene -- tværtimod --*

ARNESEN: *Vil det sige, at I ikke vil -- ?*

VARNÆS: *Bestyrelsen -- Albert -- jeg kan ikke stamppe mod bestyrelsen --*

ARNESEN: *Vil du påstår du ikke kan ordne de gamle pengepugere --*

VARNÆS: *(lidt pikeret) Albert, du taler om mænd, der står både dig og mig nær, -- blandt andet om din morbror Henry -- de er alle ansvarlige for, at denne bank overlever disse tider -- derfor kan vi jo ikke yde et så betydeligt lån uden en rimelig sikkerhed -- og en sådan sikkerhed har du jo beklageligvis ikke --*

E 106

Banklokalet. Stemning af baisse råder. Edel Mortensen sidder ved sin kasse og tutter småpenge, enører, toører og femører. En bankassistent sidder og læser, tilsyneladende papirer, der viser sig at være det for tiden så frivole magasin Valencia. Bogholder Stein taler i telefon.

STEIN: *Sterlingkursen i dag den er ... ja, lad mig lige se -- 18,19 ½ ... ja, og dollaren -- den er -- 373 1/4 -- sagde De svenske kroner, hr. hofjægermester -- den er 98 -- lige ud -- ja -- javel -- det skal jeg -- ja, med fornøjelse -- i lige måde hr. hofjægermester -- farvel --*

Ser op --

E 107

Varnæs fører med elendigt ansigt Arnesen ud. Arnesen ser lige frem. Alle i banken ved, at hammeren er faldet.

VARNÆS: *Du skal nok få skuden rettet op, Albert og lov mig -- du ikke ta'r det som noget personligt --*

Arnesen hverken ser eller hører -- han går bare mod udgangen -- vender sig.

ARNESEN: *Farvel, Hans Christian --*

E 108

Varnæs springer til, griber fast i døren for at være den, der åbner. Arnesen gør en afvæbnende bevægelse. Går nedad trappen. Varnæs endnu mere ude at den.

VARNÆS: *Hils din smukke Vicki -- og held og lykke --*

Døren lukker sig. Varnæs vender sig.

E 109

Stein kommer springende med Arnesens hat og stok. Varnæs ryster på hovedet. Det kan vente.

E 110.

Algade. Arnesen på vej hjem med mekanisk gangart. Passerer Møhgerne, der vil standse, men han går forbi. Misse ser forbavset efter ham.
side 53.

E 111

Dr. Hansen på den anden side af gaden løfter hatten. Arnesen reagerer ikke.

E 112

Få meter fra Damernes Magasin gør han pludselig holdt og kigger over mod Mads forretning, går et par skridt ud på gaden, vender om igen, støder ind i en forbipasserende og forsvinder ind i sin egen butik.

E 113

Damernes magasin int. Arnesen går som et spøgelse hen mod trappen mod privaten.

E 114

Schwann følger ham interesseret.

SCHWANN: Tør man spørge hvorledes bankforretningen gik – ?

E 115

Arnesen standser, ser på Schwann som var det første gang.

ARNESEN: Naturligvis – –

SCHWANN: Formodentlig – tilfredsstillende –

ARNESEN: Yderst – –

E 116

Schwann klarer op.

SCHWANN: Jeg var aldrig i tvivl –

E 117

Arnesen fortsætter søvngængeragtigt.

ARNESEN: Jeg går lige op og lægger mig lidt – –

E 118

Schwann, der er naiv, ser henrykt efter ham. Frk. Jørgensen, der har stået lidt fra dem, sanser mere, at alt måske ikke er i orden. Hun kender jo Albert –

E 119

Arnesens stue. Arnesen kommer ind. Vicki er klædt på til køretime, har motorhjelme på. Hun skal til køreprøve. Parat til afgang.

ARNESEN: Går du – ?

VICKI: Albert – jamen, har du helt glemt, hvad dag det er – –

Arnesen langt borte.

ARNESEN: Hva – ?

VICKI: Jeg skal til KØREPRØVE – –

Ser på sit ur.

ARNESEN: Sæt dig ned, Vicki – jeg må tale med dig.

VICKI: Kørelæreren er her om lidt –

ARNESEN: *Jamen, det er vigtigt.*

VICKI: *Vigtigt? Er det ikke også vigtigt at jeg får mit kørekort --*

E 120

Arnesen har bare sat sig, hun går hen til ham for at kysse ham farvel.

VICKI: *Albert -- vågn op -- jamen, du har aske på maven og du lugter af dårlig sherry.*

ARNESEN: *Sæt dig ned alligevel -- kan du huske dengang, mor døde -- og --*

(trut på gaden)

VICKI: *Nå! Nå. Det er Erhard --*

ARNESEN: *Hvem -- ?*

(trut)

VICKI: *Kørelæreren -- så render jeg altså --*

Tjatter lystigt efter gemalen.

ARNESEN: *Vicki -- jeg beder dig --*

E 121

Vicki vender sig i døren.

VICKI: *Du MÅ da kunne forstå, at du kan vente -- det kan den motorsagkyndige ikke -- så bliver han bare sur --*

E 122

Klip til gaden. Kørelærerens vogn holder udenfor Damernes Magasin. Skilt forkynder: Erhardts Køreskole. Kørelæreren står på fortovet, ved siden af førersædet sidder den motorsagkyndige, en ældre, alvorlig mand i stor overfrakke. (det er en åben bil)

E 123

Kørelæreren gelejder Vicki over på pladsen ved siden af den motorsagkyndige. Springer selv ind bagi vognen, bedst, hvis det er sådan en med slå-op-klap.

E 124

Vicki tager plads. Ser på den strenge mand ved siden af.

VICKI: *Uha -- der har vi den store, stygge ulv.*

Den store stygge ser lige ud.

MOTORSAGKYNDIGE: *Kør -- !* (motoren starter)

E 125

Arnesens dagligstue. Arnesen bare sidder, kigger lige ud i luften. Rejser sig så og går ud af stuen.

E 126

Damernes magasin. (et par timer senere) Erhards køreskolevogn kører op udenfor.

VICKI: Tak – tak!

E 127

Schwann og frk. Jørgensen konstaterer det indefra butikken.

E 128

Vicki kommer springende op ad trappen, ser sig glad omkring.

VICKI: Er min mand på kontoret – ?

FRK. JØRGENSEN: Nej. Chefen er deroppe.

VICKI: Nå!

Vicki fornemmer ikke hendes syrlige tone. Ser sig fornøjet om. Haler et kørekort op.

VICKI: Jeg har bestået –

Schwann nærmer sig.

SCHWANN: Må jeg gratulere – så kommer der nok også snart en ny bil i huset –

VICKI: Har min mand sagt det – ?

SCHWANN: Nej, men hr. Arnesen har jo været i banken i dag – og vi venter stadig at høre – –

Vicki ved at forsvinde op ad trappen.

E 129

Schwann sender et par forhåbningsfulde øjne til vejrs – frk. Jørgensen et par, der er præget af blandede følelser. En kunde kommer ind. Schwann vifter mod den distræte frk. Jørgensen.

SCHWANN: Frk. Jørgensen – der er en kunde –

E 130

Kunden er Laura.

FRK. JØRGENSEN: Og De Ønsker – ?

LAURA: Jeg skulle se på en kra.....

Laura standser brat, ligesom de andre i butikken stivner, da der lyder et frygteligt skrig fra Vicki i privaten. (Vicki skriger)

E 131

Et Øjeblik er alt som et tableau. Så løber Schwann mod trappen. Frk. Jørgensen efter ham. Laura står måbende tilbage.

E 132

Vicki kommer ned oppefra.

VICKI: (fortvivlet)

Han er død – han lå og var død.

E 133

Varnæs køkken. Laura i sving, betydningsfuld.

AGNES: *Du siger, du så det hele – Hvad døde han af – ?*

Tænder under en gryde, åbner for gassen.

LAURA: *Ja, det kom jo ikke sådan direkte frem, men jeg tror nok, det var gas – den slags skete jo ikke, da man kun havde komfurer – –*

AGNES: *Kunne De lugte noget – ?*

Laura i eftertankens stund. Sniffer.

LAURA: *Nej ... Jo – nu jeg tænker efter, men det hele det kom jo på en gang, ik' – skrigeriet og frk. Jørgensen, der besvimelede – men det tror jeg nu nok var gassen.*

AGNES: *Hende den lange skidtvigtige – –*

LAURA: *Hun skulle lige til at vise mig en krave – så bang, så lå hun der – og ambulancen kom – og dr. Hansen kom – og der var opløb – Ja, altså, jeg har aldrig set noget lignende –*

E 134 – E 136 (Udeladt)

E 137

Elisabeths stue. Elisabeth ved at indrette sig. Stuen er hyggelig og moderne. Det ringer på døren. Elisabeth let forbavset, hvad nu? Går ud og åbner.

ELISABETH: *Er det dig, Hans Christian – hvor er Maude –*

E 138

Varnæs kommer ind.

VARNÆS: *I sin seng –*

ELISABETH: *Har du spist – ?*

VARNÆS: *Nej, og jeg skal heller ikke ha' noget – (synker ned i en stol)*

ELISABETH: *Ja, undskyld rodet!*

VARNÆS: *Nå, bevares, ja – –*

ELISABETH: *La' lige mig –*

VARNÆS: *Tak –*

ELISABETH: *Sæt dig!*

VARNÆS: *Har du hørt det – ?*

ELISABETH: *Ja, det var frygteligt – – –*

VARNÆS: *Det var min skyld, Elisabeth – –*

ELISABETH: *Hans Christian – det var ikke din skyld – selv om Albert er død, så lad os se*

sandheden i øjnene – han var en umulig manufakturhandler – han levede over evne – han var doven og han var snobbet – –

E 139

Varnæs ser undrende på hende.

ELISABETH: Ja, det burde jeg måske ikke have sagt – men han er død og du skal ikke sidde der og tro, det var din skyld –

VARNÆS: Måske ikke alene – han havde vel klaret sig – hvis han ikke havde fået en kynisk konkurrent på halsen –

ELISABETH: Hvorfor ikke være ærlig og sige det som det er – en dygtig konkurrent –

VARNÆS: Ja sådan er du vel nødt til at se på det –

ELISABETH (skarpt): En opstrammer vil du i hvert fald ha’

E 140

Hun går hen til en hylde og henter glas.

VARNÆS: Ja ... bare det, at få lov til at sidde her – det gør det lidt mindre uudholdeligt –

ELISABETH: Jamen, hvad er det for noget at sige. Du har ikke noget at bebrejde dig selv – du kan ikke vække Albert til live igen – du har din egen familie at tænke på.

VARNÆS: Hvis det så var til at holde ud.

E141

Elisabeth standser i sine forberedelser. Sætter sig overfor ham. Tager ham i armen.

ELISABETH: Hvad er det, du siger – –

VARNÆS: Hvem skal jeg tale med – efter at du er flyttet – Maude, hun forstår ingenting – hun går bare i seng – børnene – de savner dig – (fortvivlet) og jeg – (Læner sig forover og tager fat i begge hende arme.) Elisabeth – jeg beder dig – forstå mig.

ELISABETH: Ja – ?

VARNÆS: Kom tilbage til os –

E 142

Elisabeth ryster bedrøvet på hovedet. Han lægger hovedet i hendes skød.

VARNÆS: Det er ikke til at holde ud – mere –

ELISABETH: Hans Christian – du ved ikke hvad du siger – rejs dig op – (gør sig fri af ham) – du er ude af dig selv – –

E 143

Han er klar over, at han er gået for vidt. Igen den velopdragne dreng.

VARNÆS: Undskyld, Elisabeth jeg går nu –

Elisabeth på vej ud efter en flaske.

ELISABETH: Nej, du går ikke, du bliver. Sæt dig nu ned så snakker vi som i gamle dage – når vi sad i køkkenet med natmaden efter selskaberne – –

VARNÆS: Og Maude var gået i seng. Elisabeth tilbage med flasken.

ELISABETH: Stakkels Maude – hun er altid gået glip af det morsomme her i livet. Kan du huske, da hun blev syg dengang vi skulle ud i sejlbåden med Møhgerne – og du gik på grund og måtte bære gamle fru Møhge i land – mens hun tævede dig med sin stok – og skreg om Fernando – –

Varnæs er på grænsen til glemslen, har tømt sit glas.

VARNÆS: Hun var nu slet ikke så gammel dengang –

ELISABETH: Nej, kun 88 eller deromkring – det var da Maude lige havde fået Ulrik –

VARNÆS: Du havde en lyseblå kjole på.

ELISABETH: Det husker jeg virkelig ikke noget om – men jeg kan huske, at du havde våde bukser –

(det ringer på døren)

E 144

Begge rives ud af minderne. Elisabeth forbavser endnu engang.

ELISABETH: NÅ! Det er måske Maude –

Går ud i entreen.

VARNÆS: Nej, for hun ved ikke, jeg er her –

(entredøren åbnes – stemmer fra entreen)

Varnæs lytter.

ELISABETHS STEMME: Er det dig – ?

E 145

Entreen. Kristen gør den store stormende entre med flasker blomster og pakker.

KRISTEN: Tillykke med den nye lejlighed – værsgo – brød og salt – gammel russisk skik (han er hektisk) og så lidt mere banalt: En flaske – værsgo – og blomster –

Kristen er den åbne favn, Elisabeth mere formel.

ELISABETH: Jeg har gæster – –

E 146

De to mænd står overfor hinanden. Kristen lidt perpleks. Varnæs den korrekte. De giver ikke hånd, men nikker kort.

KRISTEN: Åh ... Goddag!

VARNÆS: (til Elisabeth) Jeg går nu. Jeg synes ikke rigtig, der er noget at fejre i disse dage. Farvel Elisabeth.

ELISABETH: Jamen – (opgiver at mægle) Nu skal jeg ... Hils nu ungerne, og sig til Maude, at jeg kommer meget snart –

Varnæs bukker let mod Kristen, der hilser høfligt igen, forsvinder ud i entreen med Elisabeth. Kristen ser sig igen om, går hen og tager pladen, han medbragte, frem, lægger den på grammofonen. (et rejseeksemplar som Vickis) Trækker grammofonen op og venter.

E 147

Elisabeth kommer ind, ser den tomme stol, hvor Kristen sad. Får så øje på ham.

ELISABETH: Nå, der er du – jeg troede, du var sprunget ud fra altanen

KRISTEN: For at ramme din svoger i hovedet – nej, du så let slipper du ikke af med mig. Hvad tror du, så det her er for en plade – hva?

ELISABETH: Noget med klaver –

KRISTEN: Rigtigt – og hvad mere – ?

ELISABETH: Chopin –

KRISTEN: Nej – noget dansk –

ELISABETH: Åh, så er det Carl Nielsen – –

Kristen ryster på hovedet.

KRISTEN: (benægtende) Hm–hm.

ELISABETH: Jeg giver fortabt –

KRISTEN: Hør så lige her – –

Leo Mathisens gamle indspilning af Wild Cow lyder gennem stuen.

ELISABETH: Hvad i alverden er det – jeg synes, du sagde dansk – –

KRISTEN: Leo Mathisen – – stykket hedder Wild Cow –

Kristen løfter armene, for at illustrere koens horn.

E 148

Elisabeth overgiver sig.

ELISABETH: En vild ko – du kunne ikke, have givet mig et smukkere minde om dig.

KRISTEN: Nej, vel sådan som jeg tramper rundt i det.

E 149

Algade. Varnæs runder hjørnet ved Damernes Magasin. Ser Mads, der står med front mod ejendommen og betragter den, som om han var ved at måle den op. Går op på siden af Mads.

VARNÆS: Nå – De er måske allerede ved at overtage dødsboet – –

E 150

For en gang skyld er Mads ved at tabe fatningen.

MADS: Nåh ... Jeg stod blot --

VARNÆS: Jeg håber, De sover godt om natten.

MADS: Jo, tak --

VARNÆS: Det var dejligt -- det gør jeg nemlig ikke!

MADS: Nå! Det var da en skam!

VARNÆS: Jeg kan nemlig ikke tåle, at se mennesker blive ødelagt --

MADS: Det er der vel igen af os, der kan!

VARNÆS: Nå! Jeg synes, de klarer det udmærket! Hvordan føles det at sparke til folk? At træde ned, at gøre sig til herre over liv og død!

MADS: Det er der kun én der kan, og det burde De vide!

VARNÆS: Ja, hvis det er ham deroppe De tænker på, så ... spar mig for Deres gudelighed! De er jo fanden selv!

MADS: Har De ikke også trådt på mig?

VARNÆS: Jeg er ikke hensynsløs -- jeg udkonkurrerer ikke folk!

MADS: Nej, for det har De råd til, takket være Deres forfædre!

VARNÆS: Hvad mener De?

MADS: Deres bedstefar, der startede banken -- om ham siges, at han har været en hård negl -- Sådan er det bare.

VARNÆS: Vi har ikke mere at tale om --

Varnæs begynder at gå. Mads vender sig efter ham -

MADS: Hr. bankdirektør, De ...

De to mænd går hver til sit --

E 151

Indgangen til privaten til Damernes Magasin. Kondolencedamer kommer ud efter endt visit. Fru Møhge, der hjælpes til rullestols. Misse, konsulinde Holm. Konsulinden til Misse, mens denne emballerer moderen.

KONSULINDEN: Selvom hun er datter af en oberst så har hendes manerer altid været kritisable.

Misse kører af sted med den gamle dame, konsulinden følger --

MISSE: Han skulle nok hellere have giftet sig med frk. Jørgensen --

KONSULINDEN: DET havde gamle fru Arnesen aldrig accepteret -- --

E 152

Fru Møhge vågner til dåd –

FRU MØHGE: Småkagerne var for hårde – hvem var det, der var død – –

MISSE: Mor, det var jo Arnesens Albert – –

FRU MØHGE: Nå, er han nu blevet så gammel – ?

Misse ryster undskyldende på hovedet til konsulinden.

FRU MØHGE: (brøler): Hvad døde han af Misse – – ?

E 153

Misse ser spørgende på konsulinden.

KONSULINDEN: Det er der ingen der taler om – – er det ikke mærkeligt, hva –

MISSE: Fru provianteringshandler Mortensens havemand sagde, han vistnok havde skudt sig med en af oberstens tjenestepistoler, flere synes de har hørt et knald – – –

E 154

Dr. Hansens venteværelse. Ingeborg kommer ud fulgt af Dr. Hansen.

DR. HANSEN: Og gå De så roligt hjem. Og så kan De hilse Deres bekymrede mand og sige, alt forløber planmæssigt –

INGEBORG: Tak!

DR. HANSEN: Og det andet – fru Andersen Skjern – lad være med at tænke mere på det, De kan alligevel gøre hverken fra eller til –

INGEBORG: Nej, i hvert fald ikke nu – men de var så tæt på os –

DR. HANSEN: Ja, selvfølgelig –

Dr. Hansen står afventende. Han forstår hende.

E 155

Ingeborg kæmper med et spørgsmål.

INGEBORG: Dr. Hansen – De kender jo de mennesker – hvordan gik det til – ?

DR. HANSEN: Jah, hvordan gik det –

INGEBORG: Ja, der siges jo så meget –

DR. HANSEN: Ja, der er nok at vælge imellem –

INGEBORG: Men, hvordan –

DR. HANSEN: Han fik hjertestop –

Ingeborg ser forskende på ham.

INGEBORG: Sådan dør jo alle –

DR. HANSEN: Ja – når det kommer til stykket –

E 156

Damernes Magasin. Udenfor. Hr. Schwann står og beundrer sine hænders værk, sørgeudstillingen. Går ind. Frk. Jørgensen står og sorterer nogle varer.

SCHWANN: Vi kunne godt have brugt et par sorte kjoler mere – men så slyngede jeg fem meter flor –

Frk. Jørgensen sukker og tier, ser op – ligesom hr. Schwann, da Vicki kommer ned fra privaten.

SCHWANN: Enkefru Arnesen – – jeg håber, de to sorte kjoler passede ellers kan frk. Grøn –

VICKI: Ja tak, hr. Schwann –

E 157

Vicki ser sig om, bliver stående – Schwann med en håndbevægelse mod vinduet.

SCHWANN: Hvis De har lyst til at se vores sørgeudstilling –

VICKI: Det var mere – jeg tænkte – om der ikke var et eller andet, jeg kunne hjælpe med – nu er De kun to –

FRK. JØRGENSEN: DET tror jeg ikke –

SCHWANN: Deres plads er jo ikke her – hvad vil vore kunder ikke tænke – her har fru en aldrig stået i butikken –

Standser brat, da han der Ingeborg i døren.

E 158

Hun går frem i butikken, har en buket i hånden. Schwann går imod hende.

SCHWANN: (afmålt) De ønsker –

INGEBORG: Det var fru Arnesen, jeg gerne ville tale med –

E 159

Vickis usikre, undrende ansigt.

E 160

Vickis dagligstue. Mange blomster. Vicki i hjørnet af en sofa, sidder med Daisy. Ingeborg over for hende.

INGEBORG: Jeg håber, De tror mig – men det gør mig så ondt –

VICKI (uden bagtanke): Gør det –

INGEBORG: Der er ikke nogen grund til, at De skal synes om OS – men jeg har set Dem så tit – og jeg kan så godt lide Dem –

VICKI: Mig – hvorfor det –

INGEBORG: Fordi De har haft sådan et godt humør – ja De må undskylde – selvom de har været sammen med ældre mennesker – herovre –

VICKI: Mener De det – sommetider har jeg også været ond – jo – der er meget, jeg fortryder – nu –

INGEBORG: Vi gør allesammen ting, vi fortryder –

VICKI: Denne her by –

Rejser sig og går hen til vinduet. Ser ud.

E 161

Vicki ser mod den anden side.

E 162

POV: Mads står uden for butikken sammen med grisehandlen. De kigger begge interesseret over mod hendes ejendom.

E 163

Vickis ansigt. Hun stivner.

INGEBORG: Ja – ?

VICKI: De må gå – – gå Deres vej –

E 164

Ingeborg forbløffet.

INGEBORG: Jamen –

VICKI: Gå med det samme – De kommer bare derovrefra – jeg hader jer allesamm

E 165

Ingeborg forstenet.

E 166

Senere sammen sted. Oberst Hackel sidder i fuld uniform og vogter sin datter som en anden ærkeengel.

OBERSTEN: Du kan stole på mig, Victoria om jeg så skal trække blank – kommer der ikke flere madammer herop – jeg har ringet efter dr. Hansen –

VICKI: Far! Jeg er ikke syg – jeg er bare træt ved det hele –

OBERSTEN: Enkestanden – det er noget; du må igennem – – (taler sig op) – så begynder livet på ny – op med hovedet – næsen i sky –

OBERSTEN: (falder ned til realiteterne) Og noget har Albert vel efterladt dig – –

VICKI: Det tror jeg ikke – det hele er vist gået til – (peger ned i butikken) dernede – også hr. Schwanns penge – –

OBERSTEN: Jamen, noget er der vel – ?

VICKI: Næh – jeg må vist klare mig med arven.

OBERSTEN: Arven – ?

VICKI: den efter mor – –

E 167

Obersten rejser sig.

OBERSTEN: Efter din mor – ? Den bedrager – har han –

VICKI: Hvem taler du om – ?

OBERSTEN: Albert – han fik mig til det i fjor.

VICKI: Til hvad far – ?

OBERSTEN: Til at sætte din mors penge i Damemes magasin –

VICKI: Vil det sige – –

OBERSTEN: Den slyngel har formøblet 40.000 kroner af mine penge – –

VICKI: Hvorfor talte du ikke med mig – – det var også mine – –

OBERSTEN: Den slags diskuterer man vel ikke med en kvinde – du var jo også gift med ham – har du ikke glas et eller andet – –

Obersten ser ud, som om han skal følge Arnesen i graven, løsner uniforms kraven –

D 168

Dr. Hansen står i døren. Ser fra den ene til den anden – med lægetasken i hånden.

DR. HANSEN: Ja, her er lægen – hvem er så patienten.

E 169

Jernbanerestauranten. Boldt i aktion mellem bordene. Det er i en skæv time om eftermiddagen, ukendte rejsende nyder kaffe og wienerbrød og en enkelt pilsner.

E 170

Døren op – Agnes ind, hæsblesende.

E 171

Boldt observerer hende nervøst – Agnes ved buffeten fanger Boldt i farten.

AGNES: Hvorfor kom du ikke i aftes, jeg skal tale med dig – –

BOLDT: Jeg har travlt –

AGNES: Du havde fri i går –

Boldt flagrer ud i lokalet med en pilsner – Agnes går efter ham.

AGNES: Jeg sætter mig ind og venter – –

E 172

BOLDT: Værsgo', hr.!

Agnes på Boldts vakkelvorne divan. I dystre tanker. Boldt ind.

BOLDT: Hvad er der galt? Har de opdaget, jeg var der – ?

AGNES: Det er meget værre, Boldt –

BOLDT: Har de smidt dig ud – ?

AGNES: Du bliver nødt til at gifte dig med mig – –

E 173

Den har Boldt ikke ventet.

BOLDT: Mig !!?

AGNES: Jeg skal ha' en lille –

Boldt vifter med begge hænder. Afværgen.

BOLDT: Ikke – ikke mig, du!

AGNES: Hvem skulle det ellers være – du ved jeg har jo aldrig før – –

BOLDT: Hvad med bankdirektøren – – kigget han ikke indenfor – hva ?

AGNES:(forfærdet) Herren – jeg tror slet ikke, han gør den slags –

Boldt langer ud ved buffeten efter sin pilsner styrker sig –

BOLDT: Hvad så med broderen, han er i hvert fald ikke nogen kostforagter – –

AGNES: Hvordan kan du sige det – du ved da, du er den eneste – –

E 174

Boldt fjerner sig, uinteresseret. Agnes efter ham ud i restauranten.

E 175

Boldt på vej hen mod par for at tage sin bestilling. Vender sig mod Agnes. Vifter igen med hånden.

BOLDT: Den går ikke med mig – du! (til gæsterne) Den herre ønsker ?

HERREN: En Hof, tak!

E 176

Agnes står og ser fortvivlet på ham, går så ud af restauranten.

E 177

Jernbanerestauranten. Agnes kommer gående, grædende. Møder Lauritz.

E 178 (udeladt)

E 179

På stationen. Røde og Agnes kommer gående over sporet.

AGNES: *Jeg vidste ikke, han var sådan –*

RØDE: *Nå, ikke ?*

AGNES: *Hvad gør jeg – ?*

RØDE: *Tørrer øjnene – og går til lægen – –*

AGNES: *Til lægen! Hvis han spørger om alt muligt – ?*

RØDE: *Du har jo ikke gjort noget, du kan komme i spjældet for – vel – og et barn er vel ikke det værste man kan få – vel – ?*

E 180

Agnès smiler til Røde.

RØDE: *Kom –*

Røde tager hende om skulderen.

E 181

Jernbanerestauranten ext. Agnes og Røde kommer gående – Røde standser –

Røde forsvinder ind gennem døren –

E 182

Agnès står og venter udenfor. Døren går op igen, Røde kommer ud, ser på sine knoer. Han tager Agnes om skuldrene.

RØDE: *Der var bare noget, jeg skulle aflevere – – Kom, nu går vi to op til lægen!*

AGNES: *Til – til lægen!*

RØDE: *Kom!*

E 183

Jernbanerestauranten int. Boldts sofa. Der sidder Boldt skjult af skænken med en middel stor blodtud og et forbløffet udtryk i ansigtet.

E 184

Postgårdens restaurant. Aften. Schwann sidder med sit måltid og en kande vand foran sig. Tjeneren kommer hen.

TJENEREN: *Hr. Schwann – –*

SCHWANN: *Jeg har, hvad jeg skal bruge – tak –*

Tjeneren bliver stående.

TJENEREN: *Der er nu mere det – at direktøren bad mig sige, at han gerne ser afregning uge for uge – altså i dag.*

SCHWANN: *Vi plejer jo at afregne månedsvis –*

Tjeneren med hænderne ryggen, står og vifter med servietten. For at stive sig selv lidt af.

TJENEREN: Tidernes ugunst, hr. Schwann – ja, den kender De jo ...

Schwann ser på ham.

SCWANN: Åh tak! De kan bringe mig min regning og hilse direktøren – –

TJENEREN: Så gerne, hr. Schwann – –

SCHWANN: Og sige – at jeg ikke længere vil indtage middag her i hans etablissement –

E 186

Dr. Hansens venteværelse. Agnes sidder på bænken, urolig. Skotter mod døren. Dr. Hansen kommer til syne, følger en patient ud. Ser på Agnes.

DR. HANSEN: Ja, men så farvel, da – og hilsen hjemme – Nå, der har vi dagens sidste – –

Agnes nikker forknytt –

DR. HANSEN: Ja, De var her forleden – med Deres kæreste –

AGNES: Ja – og hvad nu – ?

Agnes har rejst sig, parat til det værste.

E 187

Dr. Hansen afslappet, han er færdig med konsultationen.

DR. HANSEN: Ja, hvad nu? De kan roligt gå hjem igen –

AGNES: Jamen – hvad med – ?

DR. HANSEN: Ja, jeg må desværre bedrøve Dem – der er intet resultat i denne omgang –

AGNES: (måbende) Hva – ?

DR. HANSEN: Prøven var negativ – De skal ikke –være mor – –

AGNES: (overvældet) Men Laura sagde – – tak – – dr. Hansen – 1000 tak – –

DR. HANSEN: Tak De hellere Deres forsyn – Agnes – jeg synes De skulle kigge herhen en dag med Deres kæreste!

AGNES: Han fejler ikke noget – –

DR. HANSEN: Nej, nej, nej, men så ku' jeg måske fortælle Dem lidt om, hvordan man, øh .. hvordan man, øh ... vi kan begynde med bierne og blomsterne – –

E 188

Jernbanerestauranten. Boldt står ved disken og ser rædsom ud. Grisehandleren kommer ind. Ser ham.

GRISEHANDLEREN: Hva' faen er det, Boldt! Har du været i hundeslagsmål –

Fede i spisende stund ved bordet – Røde med madpakken. –

E 189

Boldt skuler, sætter grisehandlerens anretning på bakken.

E 190

Grisehandleren mod bordet, fornøjet over Boldts udseende. Til Røde og Fede.

GRISEHANDLEREN: Han ligner sgu en gris: der har haft trynen for langt fremme --

Røde ser op fra avisen.

RØDE: Ja, det er lige hvad han har --

FEDE: Hæ -- er du sikker det er trynen --

Røde vender tilbage til avisen.

RØDE: Pas din mad, Fede --

Røde løfter hovedet, da døren går -- og Schwann kommer ind --

E 191

Han går hen til skænken -- står og venter. Boldt ænser ham ikke, sur og platfodet bringer han pilsner og tørrer borde af.

E 192

Røde gør tegn mod Schwann.

RØDE: Boldt -- der er kunder --

BOLDT: Hvor -- ?

Larsen og Fede har også løftet hovederne og ser på scenen ved skænken.

GRISEHANDLEREN: Goddag hr. Schwann -- Hyggeligt at se dem igen --

HR. SCHWANN: Tak hr. Larsen -- tak.

Hr. Schwann går hen og hænger sin hat og jakke. Larsen vinker Boldt hen i retning af hr. Schwann.

E 193-E 194 (Udeladt)

E 195

DR. HANSEN: Goddag, goddag!

GRISEHANDLEREN: Daw, dowtor!

Dr. Hansen frem mod skænken med sin lægetaske. peger på en stol Boldt bringer sig.

DR. HANSEN: Ja, værsgø' at sidde ned! Ja, sådan her!

Dr. Hansen hiver med et sadistisk tag plasteret af.

BOLDT: Auuuvv -- auuvv --

DR. HANSEN: (lystigt) Ja det gør ikke godt -- ja, så skal vi lige ha' det sidste -- en, to -- tre --

BOLDT: Auvvvv --

Dr. Hansen strækker hals, ser Røde –

DR. HANSEN: Det gør næsten lige så ondt som at blive far – men jeg kan hilse og sige , at det bliver der ikke noget af – denne gang –

Ser over på Røde.

DR. HANSEN: Nu kommer spritten ---

E 196

Boldt ømmer sig, dr. Hansen morer sig.

E 197

Resten betragter scenen med henrykkelse --

DR. HANSEN; Ja – det ser grimt ud – hvad er det dog, De er rendt ind i, her Boldt –

GRISEHANDLEREN og FEDE (syngende): Diggeli og lej, dikkedu og dej! Dikke, dicke lammesteg! Og dicke, dicke dej!

Fede griner. Røde siger ingenting –

E 198

Dr. Hansen lægger forbindelse. Døren går op igen. Agnes kommer ind. Ser på Boldt, der smiler så godt han kan til velkomst. Hun går lige forbi ham, hen til Røde, hiver avisen fra ham. Røde ser kærligt til hende.

AGNES: Dav, Lauritz – går du med en tur?

LAURITZ: Ja ... ja –

E 199

Røde rejser sig, følger Agnes ud. Boldt glør efter dem.

DR. HANSEN: Åh! De vidste måske ikke, at den unge dame var blevet forlovet --

E 200

Varnæs kontor. Jørgen står og taler i telefon. Varnæs er ikke til stede – endnu – Jørgen halvejs sidder på skrivebordet – afslappet –

JØRGEN: Ja – ja, ja, ja, Gitte – men det er sgu da enken – og ikke mig, der bestemte hvornår han skal begraves – ja -- (lytter) men Gitte, hør nu, hør nu –

B 201

Varnæs kommer. ind uden at Jørgen ser ham. Bliver stående og betragter sin bror, lytter til samtalen.

JØRGEN: Men vi får i hvert fald fire dage i Hamburg – hvad siger du – Hitler er han uchik – ja det skal sgu nok passe – det er du til gengæld ikke i morgen ...

E 202

Jørgen får øje på Varnæs.

JØRGEN: Ja, men så var der ikke mer', vel? Nej, men udmærket. Vi mødes. Det tales vi ved

om. Ja, tak – farvel!

Lægger røret –

E 203

Varnæs iagttager ham under turen hen til skrivebordet. Jørgen let forvirret, han kaster sig ud i en forklaring.

JØRGEN: Det var partiet – de vil have at jeg skal tage ned og bese de sønderjyske diger – –

VARNÆS: (tror han ikke) Nå – ja, du har åbenbart noget at se til –

JØRGEN: Du, det var sgu kedeligt med Albert – det gamle fjols – –

VARNÆS: Jeg har haft det ad helvede til – – –

JØRGEN: Du! Det kan sgu da aldrig være din skyld –

VARNÆS: Han sad der – og tryglede om penge – og jeg sagde nej –

JØRGEN: Ja! Far ville ha' sagt nøjagtig det samme – for slet ikke at snakke om – (peger op) Gamle Hansen der – – Du ... hvad tid var det du sagde begravelsen var –

E 204

Varnæs rejser sig.

VARNÆS: Klokken 2 – vi må hellere – jeg skal hente Maude – –

JØRGEN: Du? Hvad med den lille fikse enke –

Varnæs trækker i frakken.

VARNÆS: Ja, hvad med hende – der jo ingen penge –

Varnæs prøver låsen på sit pengeskab – ser sig om i kontoret – Jørgen står og venter – –

JØRGEN: Der er nok en eller anden, der vil tage sig kærligt af hende – jeg selv personligt kunne da godt tænke mig at ...

Jørgen antyder med stemmen, hvad han kunne tænke sig – De går ud af døren.

VARNÆS: Har du ikke nok at se til i forvejen –

JØRGEN: Hvad mener du –

E 205

De går gennem banken. Stein, frk. Mortensen og de Øvrige ansatte hilser, Jørgen slår ud med armen, han kender dem jo –

VARNÆS: De sønderjyske diger – hvad siger partiet? Du er klar over, at det kan skade dig, ikke –

JØRGEN: Ikke, hvis jeg går stille med dørene.

E 206

Varnæs dagligstue. Maude cirkler om Agnes og påviser støv, lader fingrene glide langs

møbelkanterne, fulgt af Agnes himmelvendte men skjulte blikke. Maude får gevinst ved flyglet. Holder fingeren frem –

MAUDE: Se – også her – –

Agnes bøjer sig over fruens finger

AGNES: Det er søreme ikke ret meget –

MAUDE: Er De klar over, at der er millioner af mider i husstøv – –

AGNES: Da ikke i vores –

(Det ringer på døren) Agnes øjner befrielsens time.

AGNES: – Nu skal jeg lukke op –

Maude fortsætter sin støvjagt, vimrer med gardinerne. (Stemmer fra entreen)

MAUDE: (med høj stemme) Hvem er det Agnes – –

E 207

Agnes kommer til syne i døren fra entreen.

AGNES; Det er fru overretssagfører Varnæs.

Minna ind bag Agnes.

MINNA: Ja det er mig – jeg bliver nødt til at tale med dig – – –

E 208

Maude sanser, at der er noget i gære.

MAUDE: Agnes – vil De være så venlig at lave en kop te – kom, sæt dig ned, det var vel nok en overraskelse.

E 209

Agnes går ud. Minna sætter sig.

MINNA: Du bliver meget mere overrasket – Vidste I, hvor Jørgen tog hen lige fra Alberts begravelse –

MAUDE: Ja! Var det ikke noget om de sønderjyske diger – ?

MINNA: Jeg kender godt faconen på de diger – næh – han er i Hamburg – –

MAUDE: I Hamburg – jamen – –

MINNA: Med det fruentimmer, som han har bedraget mig med i de sidste 3 år – –

MAUDE: Men Minna – det gør mig virkelig ondt – –

MINNA: Ja – men det kommer til at gøre mere ondt endnu – –

MAUDE: Han kommer vel hjem til: dig igen.

MINNA: Når han kommer hjem er jeg væk – jeg tager hjem til Århus – og så klarer fars sagfører resten –

MAUDE: Vil I da prøve at købe hende ud – –

MINNA: Hende – som han har givet både nertzpels og en lejlighed – næh – nu er det min tur – og det skal blive ham en dyr historie – når jeg først tager fat – Jeg skal have halvdelen af alle bankaktier – og lejligheden – og alt, hvad den indeholder – det står heldigvis i mit navn – – og bidrag – og så skal jeg sørge for, at han ikke kan blive så meget som revisor-suppleant i partiet – I kan godt begynde at se jer om efter en anden folketingskandidat her i kredsen – –

MAUDE:(rystet) Jamen Minna – det kan du da ikke –

MINNA: Sagtens. Far er medlem af hovedbestyrelsen – og desuden vil de slet ikke ha' den slags i partiet – de med alt det om at stå fast om de gode danske hjem – –

MAUDE: Jamen Jørgen er jo din mand – og han vil vel ikke skilles – –

MINNA: Men det vil jeg – –

MAUDE: Vil du!? Men Minna! Men... tænk dog på familien – hvad vil folk sige – det bliver jo – det bliver en skandale – det kan du ikke gøre – Minna kommer jo også til at gå ud over dig selv –

MINNA: Over mig – ?

MAUDE: Du har da din position – ligesom jeg – ingen kan røre os – bare vi står fast – du kommer jo med ud til møder som hans hustru – du kommer de rigtige steder Minna – de højeste steder – husk det –

MINNA: Og hun kommer til rivieraen – og på Marienlyst i Adlon – tror du ikke det er meget sjovere – mens jeg skal sidde og hører ham tale om, hvordan vi fra højre respekterer den danske husmor –

MAUDE:(indtrængende) Jamen – vi er jo respekterede – Minna –

MINNA: Såh – af hvem ?

Maude ser sig om.

MAUDE: Jah ... Vi har da vore smukke hjem – hvad vil du dog i en ti-værelses i Stockholmsgade – mutters alene – – – –

MINNA: Jeg vil hellere holde pensionat – for beskidte studenter i alle – værelserne end jeg vil have det svin boende i bare et af dem –

MAUDE: Minna, det er din mand, du taler om – du behøver ikke være så vulgær – – Minna, du må ikke gøre det – sådan nogen som du og jeg – vi har så meget at leve for – –

MINNA: Tror du selv på det – næh – nu skal jeg til at leve – –

MAUDE: For hvad – ?

MINNA: For at få ham ned med, nakken – lige til han ligger i skidtet – det kan du hilse familien og sige – –

E 210

Minna rejser sig, tager sine handsker –

MAUDE: Går du – ?

MINNA: Ja, jeg skal videre til Århus –

MAUDE: Nej! Nej, Minna, det må du ikke (Rejser sig går over og tager hende i armen for at holde hende tilbage) – *Minna tænk dig om – –*

MINNA: (gør sig fri - grædende) Tænk selv – –

Minna går ud i entreen – –

E 211

Døren smækker efter Minna. Maude vender sig, rædslen står hende i øjnene. Hun står ansigt til ansigt med Agnes, der står med en bakke med to kopper, sølv-teservice og en skål med småkager.

AGNES: (uskyldigt) Er fru overretssagføreren gået – her er ellers te.

Maude stirrer først tomt på bakken, vågner så –

MAUDE: Tag den ud – –

AGNES: Jamen – –

MAUDE: (skriger) Forsvind – –

Agnes åbner munden, forvirret. Ser rædselsslagen på sin sarte frue.

MAUDE: Skrup af for fanden – –

Agnes flygter –

S L U T.